

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. december 31.
(csütörtök)**

Horváth Géza

VÁLTOZHATATLAN KEGYELEM

Énekek: 276; 200

Alapige: Mal 3,6-7. 11-12

Imádkozzunk!

Elcsendesedünk előtted ezen az estén, örökkévaló Istenünk, mennyei Édesatyánk, nemcsak testben, hanem lélekben is, és elismerjük, hogy te vagy az Isten. Magasztalunk téged, hogy nemzedékről nemzedékre meg-megújult a te hűséged, éveinkhez éveket adtál.

Most ennek a nagyon nehéz esztendőnek a végén különösképpen megrendülünk, Urunk, amikor ez a világ is csendesebb, hiszen máskor ilyenkor az igehirdetést és az ígére való figyelésünket a világ zaja zavarta. Köszönjük ebben a csendben megszólaló harangszót, amely ugyanúgy zengett most is, mint tavaly ilyenkor, amikor óévi istentiszteletre hívtál bennünket. Ó, Urunk, engedd, hogy most ebben az órában is megalázkodjunk előtted, és köszönjük neked, hogy az javunkat szolgálja!

Kérünk téged, segíts utakat látni! Adj nekünk fényt, világosságot, Urunk, reménységet, vigaszt, hiszen olyan sokaknak volt ez az esztendő szomorú, gyászos! Gondolunk azokra a testvérekre, akik ebben az esztendőben veszítették el egy-egy szerettüket. Köszönjük, hogy te vagy a minden vigasztalásnak az Isten. Különösen azokat a családokat hozzuk eléd, akik a vírus miatt veszítették el hozzátartozóikat, családtagjukat. Bocsásd meg, Urunk, ha felröttük neked még a kellemetlenségeket is, pedig ahol igazán nagy a fájdalom, ott kell, hogy jobban meginduljon a mi szívünk!

Kérünk téged, hogy igédből most szólj hozzánk; örökkévaló üzenettel táplálj bennünket, drága Urunk! Szólíts meg bennünket, hogy személyes üzenetté válhasson, a régi hír legyen örökké új!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg Malakiás próféta könyve 3. fejezetéből a 6. 7. 11. és 12. verseket: *„Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fia-ai, nem emésztettek meg! Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? (...)*

És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszte el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura.”

Kedves testvérek, az Ószövetség utolsó könyvében, Malakiás próféta írásából különösen a 6. vers ragadott meg engem már hetek óta, ezért hoztam elétek az óévi istentiszteletre. Amikor Isten kijelenti az ő népének, hogy „én, az Úr, meg nem változom”, ezt azért kell kiemelnünk, mert ezen a mai estén egy olyan esztendőz zárunk, amelyben sok minden megváltozott, amit nehéz lenne felsorolni. Ez év január 1-jén hallgattuk az istentiszteleten az ígét a Mózes könyvéből: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.” Akkor is néhány mondatban elhangzott, hogy az akkori vándorló nép minden magabiztossága, erőssége, gögje porba hullt, és azt kellett az Úrnak mondania: „ha az én orcám veletek megy, az megnyugtat titeket.” Ezért mondja Mózes: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.”

Akkor elmondtam, hogy nem tudjuk, milyen lesz ez az esztendő, és nem is sejtettük, hogy ilyen lesz, amilyen lett. Milyen jó, hogy Isten már akkor készített bennünket, és azt mondta: az én orcám, az én személyem veletek lesz! Nyilván tudjuk, hogy ez a „velünk léte” Jézus Krisztusban realizálódott, hiszen róla mondja Máté evangélista: Immánuel, ami azt jelenti: velünk az Isten! Amikor rémisztő híreket hallottunk ebben az esztendőzben, felénk az evangélium drága üzenete jött, a jó hír. Ez is ilyen jó hír ma este, hogy Isten úgy jelenti ki magát, mint aki változhatatlan.

Hogyha több éneket énekelhattunk volna, akkor kiírtam volna még azt is, amelyet nagyon jól ismerünk és szeretünk, a 167. dicséretet, amely így vall Istenről: „Nem változik: az Ő, És az lesz, aki volt!” Aki Mózesnek úgy jelentette ki magát, hogy „Vagyok”, és Jézus Krisztus is önmagáról olyan sokszor kijelentette, hogy „Én vagyok...”, ez az Úr jött velünk. Nála nincs változás vagy változásnak árnyéka. Amikor a Bibliában olyan történetet olvasunk, amelyből azt gondoljuk, hogy talán Isten változott – mint például Ninivében, hogy megváltoztatta az eredeti tervét, és nem pusztult el Ninive, vagy Sodománál, amikor Ábrahám alkudozott az Úrral –, akkor ez nem az Isten változhatatlanságát ássa alá, hanem az ember változott meg, ami miatt Isten gyakorolta az ő változhatatlan irgalmasságát és kegyelmességét, háttérbe szorítva az ő igazságát. Ennek az évnek a végén sem tehetünk mást, mint hogy újra az Úrra nézünk, és azt mondjuk: igen, Uram, te valóban változhatatlan vagy!

Ma olvastam valakinek az írását a lassan mögöttünk levő esztendőzben történetekkel kapcsolatban, amit ő nem Isten büntetésének tart, hanem inkább

Isten intésének. Elgondolkoztatott, testvérek, hogy mi bele sem tudunk gondolni abba, hogy milyen az, amikor Isten büntet! Ennek az évnek a végén is azt mondhatjuk: igen, Uram, te intettél, figyelmeztetted bennünket.

Malakiás után négyszáz évre elhallgatott Isten, nem volt új kijelentés. Ez volt az intertestamentális kor, a két testamentum közötti kor. Amikor Malakiáson keresztül Isten figyelmeztette a népet, az a kor is hasonló volt ehhez a 2020-as évhez. Vége volt a fogságnak. Hazajött a nép, és külsőképpen szépen beindult minden, és így a jólétben az ember egyre inkább elbizakodottá vált, nem kellett neki Isten.

A mi vidékünkön volt egy kisvonat, melynek 30 km/óra volt a csúcsebessége, most már nem is működik. Nyíregyházáról indult, és nehezen birkózott meg a kis homokbuckákkal is. A népnyelv hamarosan költött is egy mondókát, hogy mit mond a kisvonat akkor, amikor a buckán felfelé megy, meg amikor lefelé. Isten segítségét kéri, amikor felfelé megy, hogy felérjen a kicsi homokdomb tetejére, de amikor lefelé megy, akkor azt mondja: „ha segítesz, ha nem is, lemegyek én magam is”.

Malakiás kora ilyen lehetett, és ilyen az elbizakodott, posztmodern ember kora is ma, aki azt mondja: megy ez Isten nélkül is! Istent csak akkor „vesszük elő”, „akasztjuk le a szegről”, ha éppen kell, mint a télikabátunkat. Ha hideg van, kivesszük a szekrényből, de ha jön a tavasz, megint visszaakasztjuk, mert már nincs rá szükség. Teljesen megvakult a nép abban az időben. Ilyeneket mond Isten: „ti ezt kérdezitek: Miből térjünk meg?” Már azt sem tudták, hogy miből kellene megtérniük Isten szavára.

Olyan jó, hogy Malakiás korában is megszólította Isten a népet, és higgyétek el, akármilyen rossz esztendő is van mögöttünk, hálát adhatunk azért, hogy Isten megszólított bennünket most is! Azt mondja a zsoltáríró: ha nem szólalsz meg Uram, akkor olyan vagyok, mint a halott. Ha nem szólalsz meg, a sírba szállókhöz vagyok hasonló. Isten szólt hozzánk, beszélt velünk most is, ebben az esztendőben is, és hisszük, hogy nem csak itt, hanem sok helyen, máshol is.

Malakiás korában Isten azt mondta az ő népének, hogy „eltértetek, nem tartottátok meg rendeléseimet; térjete meg hozzám, és én is hozzátok térek!” „De ti ezt kérdezitek: Miből térjünk meg?” Nekünk is azt kellene kérdeznünk, hogy vajon érzékenyek vagyunk-e arra, hogy Isten mit akar. Kíváncsi-e ma valaki arra, hogy Isten mit akar? Amikor Isten megállít egy országot, egy nemzetet, egy népet, egy világot, akkor az mindig azért van, ahogy valaki írta egy versben: „Alljatok meg rohanó emberek, hadd beszélhessen Isten veletek!” Annyira rohant az ember, ez a világ, hogy nem volt ideje megállni, meghallani, hogy Isten vajon mit akar mondani. Aztán Isten adott nekünk időt: valakinek úgy, hogy elvesztette a munkáját, valakit betegágyra parancsolt Isten, vagy csak úgy alakította a körülményeit.

„Én, az Úr, meg nem változom” – hogy ez mégis ige, evangélium, örömhír lehessen számunkra, ismerni kell annak a kornak a körülményeit. Abban a korban nem a Covid volt a kérdés, de voltak olyan fertőzések, amik még jobban

VÁLTOZHATATLAN KEGYELEM

---

terjedtek és fertőzőbbek voltak. Három ilyenről beszél a 2. és 3. fejezetben Malakiás próféta, ami annyira megfertőzte a nép életét, hogy távol vitte őket az élő Istentől.

Az egyik: a tévtanítások, amikről a Malakiás 2,7-8-ban olvasunk: „Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő.” Itt ne a pap ajkaira vagy a személyére figyeljünk, hanem arra a tudományra, melyet Isten adott, amely állandó, nem változik! Ezért mondja: őrzik a tudományt. Istennek olyan teológiája van, amit nem szabad átírni. Mivel Isten változhatatlan, ezért az ő teológiája is változhatatlan. Mi tanúi voltunk annak, amikor '90 után átírták a történelem és a magyar tankönyveket. A fizikát és a kémiát nem lehetett, mert a fizikai törvények és a kémiai szabályok a kommunizmusban és a rendszerváltás után is ugyanazok maradtak.

Isten azt mondja, hogy „őrzik a tudományt”, amelyről Isten azt mondta, hogy azt ő lefektette, elrendelte, kijelentette, és az nem változott. Csakhogy az idők folyamán az emberek ezt megváltoztatták. Azt mondja a 8. vers: „De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura.” De ti elhajlottatok... Mert megvan testvérek az a tudomány, amitől nem szabad elhajolni! A reformátorok ezt vették észre: ha elhajlottak, akkor az örökkévaló Isten örök fundamentumaihoz kell visszatérni, amit kijelentett az igében.

Testvérek, a járvány mellett ma is ez terjed: mindenféle új tanok! Az utóbbi hetekben egy-két ilyen tanítást meghallgattam. Számtalan badarságot tudnak kitalálni némelyek, és azt adják el bibliai tanítás címen. Malakiás korában is ugyanez volt a helyzet. De Isten változhatatlan! Ő elénk adta a kegyelem, a szabadítás, az üdvözítés, az örökélet módját, szabályát, a Jézus Krisztusban megszabadult élet megszentelődését, az emberek pedig mindig kitalálnak valami újat, mert nem veszik komolyan, hogy „én, az Úr, meg nem változom.”

Mostanában divat lett a reformátori tanokat támadni. Elkezdtem írni a válaszokat, hogy szó sincs arról, hogy ezt Kálvin találta volna ki, mert akkor egy egész sereg embert el kellene felejteni: Farel, Knox, Béza, Olevianus, Ursinus és még két magyar, reformátori alapokon álló teológus nevét is hadd soroljam ide, akikkel mi magyarok is büszkélkedhetünk: Nádudvari Pétert és Debreceni Ember Pált. Néhány száz évvel ezelőtt éltek, de kristálytisza teológiát tanítottak, Isten szerinti evangéliumot és ígét hirdettek. Én még emlékszem azokra a nagyokra, akiknek a szárnyai alatt ott sertepertéltem, mint kisgyerek. Ők annak idején elhatározták: ettől nem térünk el, megmaradunk a mi Örökkévaló Istenünk örök ígéje mellett! Istenünk ígéje örökké megmarad, változhatatlan. Éppen ezért, vegyük nagyon komolyan, hogy ragaszkodjunk a tanításhoz, mert mindenféle tévtanítás legalább úgy terjed, mint a vírus! Azért, mert erre mindig fogékonyabb az ember. Tanuljunk meg örökkévaló Urunkhoz ragaszkodni!

Malakiás kora a testi paráznaság kora is volt. Itt is olvashatunk olyanokról, akik elhagyták a feleségüket. Így írja Malakiás: „hűtlen lettél ifjúkorodban elvett feleségedhez, gyűlölöm azt, aki elválk feleségétől.” Megint szeretném kiemelni, hogy Isten a bűnt elkövető bűnöst is gyűlöli, úgy, ahogy van! Tudjá-

tok, nem az a baj, hogy a világ asszimilálni akarja a hívőket, hogy olvadjanak be, hanem az a baj, amikor az egyház maga is szívesen asszimilálódik!

Mindig hálás vagyok, hogy nem rúgtak ki a Református Kollégiumból azért, mert tizenhét éves diákként azt mertem mondani egy felsőbb vezetőnek: tetszik tudni, most már nem az a baj, hogy az állam üldözi az egyházat, hanem az, hogy az egyház üldözi saját magát! A mai napig csak hálás tudok lenni, hogy akkor nem mondták azt: ott az ajtó, pakolj össze, aztán holnap már ne is gyere! Isten elrendezte, hogy ottmaradhassak.

Ilyen, amikor Isten népe minden elváráson is túltesz: nem az a baj, ha a hívőket el akarják tiporni, be akarják olvasztani, el akarják világiásítani, hanem az a baj, amikor a hívők ezt dalolva és önként tették, akárcsak Malakiás korában. Rang, vagyon, gazdagodás, előrelépés, pozíció, mind-mind attól függ, hogyan tudunk helyezkedni ebben a világban, és elfelejtettük a drága apostolok szent tanítását, hogy aki a világ barátja akar lenni, az mindig Istentől szakad el! Igaz, Jézus Krisztus ígéretet tett, hogy őriztetünk a világtól, és imádkozott is ezért: őrizd meg őket a világban!

A harmadik: a lelki paráznaság, ami fertőzött Malakiás korában, amely kor egy viszonylagos jólét kora volt. Biztos ismeritek ezt a mondást: „A kutya is jó dolgában vész meg.” Nyomorúságukban az Úrhoz kiáltottak, a jólétben meg elfeledkeztek róla. A történelem megmutatja a számunkra, hogy a nagy ébredések Magyarországon is mindig valamilyen nyomorúságból fakadtak, és ez nem véletlen egybeesés. A reformáció a mohácsi vész után kezdett terjedni, amikor az országban a török és a pestis is pusztított számtalan halottal. A magyar népnek egyetlen reménye volt Sztárai, meg a többiek. A baranyai dombok lankáin és a sárospataki Ferencesektől elinduló reformáció új reményt hozott: „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk, mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága!” (Jer. Sir. 3,22)

Aztán a 2. világháború után jött az igazi nagy lelki ébredés Magyarországon. Romokban volt sok templom, romokban a nép, romokban minden, és egy nép elkezdett Isten után kiáltani. Most, a járvány közepén, vajon várhatjuk-e azt, hogy ez a mi magyar népünk elkezd az Úr után kiáltani? Kell-e ma a mi népünknek az evangélium? Kell-e az Isten, aki az ő szentségében, igazságában és irgalmasságában változhatatlan? Akinek esztendőik nincsenek létében; aki előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap! Vajon ez az Isten kell-e? Imádkozzunk azért, hogy a mi magyar népünk is ezt a drága Urat keresse, boruljon le előtte, és éljen az ő igéjével!

„Én, az Úr, nem változtam meg... és ahogy Kálvin fordította: „ti pedig, Jákób fiai, ti sem változtatok!” Csakhogy az Isten változatlansága nem olyan, mint a mi változatlanságunk. Annak, hogy Isten nem változik, örüljünk! Az nagyon jó! Ha viszont mi nem változtunk, akkor meg sírjunk, mert az nem jó! Isten nem változik meg, de ha mi nem változunk meg, mi csak negatív irányban tudunk változni. Csak lefelé tudunk menni. Ez olyan törvény, mint ahogy a víz csak lefelé tud folyni, vagy ha leejtünk valamit, az lefelé fog esni. Az ember Isten nélkül a lejtőn csak lefelé tud menni. Az emelkedőn sokkal nehezebb, abba

belefáradunk, esetleg kifulladásunk. Isten azt panaszolja: de ti sem változtatok meg, Jákób fiai!

Mit jelent ez a mi számunkra? Mi ebben az evangélium? Amikor Isten megállapít valamit, az nem csak egy egyszerű megállapítás. Ha Isten azt mondja, hogy „ti sem változtatok meg”, ez mindig annak a lehetőségét rejti magában, hogy meg lehet változni! Hogyan lehet megváltozni? Hitvallásunknak egészen az elején, amikor az ember bűnösségéről van szó – minden reménytelen; minden elveszett; nincs, aki jót cselekedjék; teljes a romlottság; semmire nem vagyok képes –, akkor elhangzik a kérdés: van valami reményünk? Változhatunk? A felelet csak ennyi: igen, ha a Szentlélek újjászüli bennünket!

Vagyis, a Káté írói azt mondják, hogy ez a változhatatlan Istennek az egyik nagyon kedves tulajdonsága, hogy nem változik a szándéka, a munkája és a módszere sem. „Hacsak a Szentlélek újjá nem szüli bennünket!” Egy esélye van az embernek, hogy kérje: „Jövel, Szentlélek Úr Isten” és szüli újjá! „Új szívet adj, Uram, énnekem... Nyájas, vidám, szelíd, jó szívet... Amely csupán csak teérted ég, s Véled jár szüntelen, csak véled szüntelen!”

Még hadd szóljak a 11. és 12. versekről: „És megdorgálom érettetek a kártevőt”. Isten változhatatlan módon munkálkodik, miközben népét szemléli, hogy az mit csinál és hogyan él. Azt mondja: érettetek. Emlékeztek? „Ha Sodomában lett volna tíz igaz... érettük nem pusztítom el a várost.” És vajon van-e annyi hívó ezen a világon ma, akikre nézve az úr megkönyörül mindeneken? Itt nem az a lényeg, hogy a statisztika szerint hány keresztyén van, mert „Ismeri az Úr az övéit”, csak az számít, akinek a neve fel van írva a mennyben. Ezek a keresztyének, és nem feltétlen azok, akik templomba mennek, meg mindenféle szertartást elvégeznek!

Vajon Isten tudja-e mondani, hogy érettetek? Ezért nagyon vigyázzunk, testvérek, mert sok múlik rajtunk! Ha Isten azt mondja ma, hogy „érettetek megkönyörülök a világon...”, de vagyunk-e mi olyan odaszántak? Vagyunk-e mi olyan odaszentelt életűek? Vagyunk-e mi olyan töredelmesek, olyan alázasok, olyan könyörgők, olyan Isten trónusa előtt térdelők, hogy Isten azt mondja: érettetek? „Megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét.” És ha ma Isten azt mondaná, hogy ezen a földön van ennyi és ennyi igaz? Ha Isten számon tartotta az ő igaz szolgáját, Jóbot, aki istenfélő, igaz és bűngyűlölő volt, vagy az agg Simeont és Annát ott a templomban, meg a többieket, akkor nehogy azt gondoljuk, hogy Isten bennünket nem tart számon, akik együtt szenvedünk és szenvedjük a kártevőt is ezzel a pogány világgal, ezzel az Istentől elfordult, teremtett mindenséggel! Ebben a járványban Isten népe mégiscsak meg van különböztetve, mert azt mondja: értetek. Nem azért, mert Isten azt mondja: én úgy szeretem ezt az egész világot, hanem értetek – azért a kicsiny nyájért, maroknyi csapatért, azért a gedeonnyi háromszázért, akik elmennek a harcba, mert annyi is bőven elég – Isten megadja a győzelmet.

Ezért nem mindegy, hogy ennek az évnek a végén a hívők hogyan állnak az Úr elé! Hogyan állunk mi az Úr előtt? Megdorgálom értetek a kártevőt „és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura.” Néhány

hétrel ezelőtt azt hallottuk a járvánnyal kapcsolatos hírekben a szakemberektől, hogy „már látjuk a fényt az alagút végén”. Mi még nem tudjuk, de jó, hogy legalább már ők látják! Isten mindig ezt akarja, hogy egy nyomorult, bűneiben szenvedő nép, egy a bűnei büntetését vagy figyelmeztetését hordozó nép Krisztus fényét lássa meg az alagút végén.

Isten mindig gondoskodik, és Malakiás korában is felragyogtatta, hogy „én meg nem változom!” Ebből látható Istennek a jóindulata, az a jótetszése, ami a Lukács evangéliumának a 2. fejezetében hangzik a karácsonyi igében. Az ő jóakarata így realizálódik, hogy Isten felcsillantja, az ő kezében van a megtartás. Ő vissza tudja rendelni a kártevőt, mint Jóel könyvében: amit a sáska meg a szöcske tönkretett, kipótolja azokat az éveket. Ő vissza tudja hívni, de a hívőknek ott a felelőssége, hogy „érettetek”! Nehogy azt gondoljátok, hogy ránk tekint! Nem. Sokkal inkább az ő Fiára! Hogyha az Úr Jézus igazsága, szentsége betakar bennünket, ha lakozik Krisztus hit által a szívünkben, akkor az „érettetek” azt jelenti, hogy Őérette megkönyörül.

„És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lestek ti, azt mondja a Seregeknek Ura”, vagy egy másik fordítás szerint: „kívánatos országot adok nektek”. Ez azért is megütötte a szívemet, mert a 2020-as év számunkra nem csak a járvány miatt volt emlékezetes. Most emlékeztünk június 4-én a százéves évfordulóra, amikor idegen, gonosz hatalmak, idegen bitorlóknak adták oda használatra az országunk kétharmadát. Persze, nagyon sokan siránkoztunk, és jogosan elkeseredtünk. De vágyjuk-e az Úr országát legalább így? Az Úr országát akarjuk-e így építeni? Isten azt mondja: kívánatos országgá lestek ti is! Adjunk hálát azért, hogy amikor annyi minden megváltozott a környezetünkben, a körülményeinkben – és tényleg volt a kellemetlentől a tragédiáig sok minden –, Isten változhatatlan maradt! Ez az év kellemetlenségeket is hozott, mint például a 9-12 óráig tartó vásárlási időkorlát, de sokaknak hozott viszont tragédiát ez az esztendő.

Így álljunk meg, testvérek, elcsendesedve és elismerve: te vagy az Isten! Olyan jó, hogy te változhatatlan és örök vagy! Az ige kijelenti, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” Adjunk hálát azért, hogy Isten változhatatlanul szeret, változhatatlanul hív bennünket, és változhatatlanul figyelmeztet, hogy hozzá térjünk meg! Adja az Úr, hogyha eltértünk, térjünk vissza őhozzá: a kegyelem egyetlen forrásához, az üdvösségünk szerzőjéhez, a mi drága Urunkhoz!

Ámen.

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, Urunk, hogy annyira szeretsz bennünket, hogy megszólítasz, és mi megvalljuk neked, hogy igaz a te igéd: valóban porba kell hullanunk ahhoz, hogy mennyei magasságokig emelhess fel bennünket. Meg kell alázkodnunk azért, hogy felmagasztalj bennünket. Mint a te maroknyi néped ebben az országban vagy ezen a világon – te tudod, hogy hol van sok, hol van kevesebb, kik a tieid, a megváltottak –, szeretnénk, Urunk, mi is együtt

VÁLTOZHATATLAN KEGYELEM

---

nyögni ezzel a teremtett világgal! Hiszen mi ugyanúgy elszenvetjük a kártevőt, ahogy Malakiás korában elszenveték a természeti csapásokat, de köszönjük, hogy mi ismerünk téged. Mi tudjuk, hogy ami történik, az nem véletlenül van, nem a sors keze műve, hanem az a te atyai akaratodból történik, a te tudtoddal, mert vagy elrendelted, vagy megengedted azt.

Olyan sok nyomorúság van ezen a világon, Urunk! Ennek az évnek a végén megrendít bennünket déli határainknál a földrengés. Milyen jó tudnunk, hogy a te igéd igaz, mert kijelentetted, hogy igen, ezek lesznek, és lesznek járványok! Csak a gőgös ember jelentette ki, hogy mindennek feltaláltuk az ellenszerét, és többet nem lesz járvány. Köszönjük, Urunk, hogy szomorúan, de mégis megláthattuk azt, hogy neked van igazad. Neked van igazad, neked volt igazad és neked lesz igazad!

Bocsásd meg, hogy valóban úgy élünk, mint Malakiás korában sokszor a te néped: lehet, hogy megvoltak a külsőségek, de amikor hálát kellett adni, akkor kiszúrták a szemedet hitvány, silány áldozatokkal, és nem úgy gondolkodtak, hogy „Egész éltém sem lesz elég, zengnem az Ő dicséretét.” Nem úgy gondolkodtak, hogy: „Vedd elmém, lelkem és szívem, Hadd adjam néked mindenem, Hogy társam légy e földön!” Ezért kérünk, hogy először a te népedet újítsd meg! Kezdd el rajtam, Uram, és rajtunk, itt a gyülekezetben! Kezdd el rajtunk, Urunk, a te hívő, megváltott népeden, hogy megújult sereged lehessünk, akik miatt megmenekül a város, vagy megmenekül egy ország!

Köszönjük a te igéd igazságát, Urunk. Ó, bárcsak annyira Krisztusban lennénk, hogy őt szemlélné, és őt nézné a mi Atyánk! Őt látná, őbenne gyönyörködne, az Egyszülött Fiúban, átszegett kezeiben, kihulló, drága vérében! Köszönjük, hogy ezért vagy kegyelmes. Most, a járvány idején sem mondhatjuk, hogy felettébb büntetted, de köszönjük, hogy intetted és figyelmeztetted bennünket!

Kérünk, Urunk, hogy te erősítsd azokat, akik elgyengültek! Áldd meg a betegeket, nemcsak a gyülekezetben, hanem azon kívül is! Te vigasztald a gyászolókat, akik ebben az évben eltemették szeretteiket, és azokat a testvéreket is, akiket nem ismerünk talán, de sírtak ravatal mellett ebben az évben, bárhol a világon! Kérünk téged, hogy maradj velünk! Ezen az estén adj nekünk előtted való csendet, Urunk, és kérünk, hogy újítsd meg rajtunk a te kegyelmedet; vigyél át bennünket a következő esztendőbe!

Ámen.

200,1-2 ének

1. Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőribe ne jussunk.
2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.